

Toen de samenleving op het punt stond elke machtsbron uit te putten, ontdekte ze iets dat zelfs nog beter was. Elke hulpbron werd net op tijd vervangen voordat deze volledig was uitgeput. Als men zelfs maar kleine aspecten van de omgeving van onze planeet zou veranderen (variërende zwaartekracht van de niveaus van gassen in de atmosfeer), zou de eerste energiebron – bomen – nooit bestaan hebben, of zou die al lang bestaan voordat we de volgende duurzame technologie ontdekten.

Omdat het grootste deel van de planeet bedekt is met water, zou het onwaarschijnlijk moeten zijn dat elke opeenvolgende hulpbron binnen handbereik was. Duurzame energiebronnen hebben bijna altijd het verpletterende gewicht van een landmassa nodig om zich te vormen. Zelfs bij moderne mijnbouwactiviteiten is keer op keer bewezen dat de mineralen en materialen die we nodig hebben zich op locaties bevinden waar ze relatief gemakkelijk te winnen zijn.

Begin je te twifelen aan de opvallende *toevalligheden* die steeds weer verschijnen? Allemaal blind geluk?

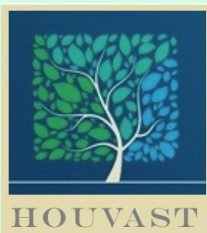
De complexe orde van onze planeet en het vermogen om erover te leren zijn geen dingen die je als puur *toeval* kunt afdoen. Zoals je hebt gezien, werd het potentieel van elke ontdekking aan ons voorgelegd. In veel gevallen maakte de kennis van de een het begrijpen van de ander mogelijk. En bij elke ontdekking lijkt het erop dat alles wat de mensheid nodig had binnen handbereik was.

Het is bijna alsof de mensheid geleidelijk aan heeft geleerd wat zij moet weten, stap voor stap. Pas nu heeft de technologie ons in staat gesteld terug te kijken naar de schepping en te ontdekken *wat er de hele tijd al is geweest*.

Duizenden jaren geleden kreeg de bijbelschrijver Job uit de oudheid te horen dat hij in alles om hem heen naar de vingerafdrukken van een Schepper moest zoeken: *'Maar vraag het nu aan de dieren, en zij zullen het je leren; en de vogels van de lucht, en zij zullen het u vertellen: Of spreek tot de aarde, en zij zal u leren; en de vissen van de zee zullen het u vertellen. Wie weet in dit alles niet dat de hand van de Heer dit heeft bewerkstelligd?'* (Job 12:7-9).

Het is pas de laatste decennia dat de mens in staat is geweest om zo volledig 'tot de aarde te spreken' en zich door haar te laten onderwijzen. Met wetenschappelijke vooruitgang wordt de precisie en schoonheid van de schepping duidelijker.

Dit is met een reden gedaan: de grote Schepper wil niet dat iemand die bereid is de *feiten objectief af te wegen*, tot een andere conclusie komt. De apostel Paulus herhaalt dit in het boek Romeinen: *"Want de onzichtbare dingen van Hem vanaf de schepping van de wereld worden duidelijk gezien en begrepen door de dingen die gemaakt zijn, namelijk Zijn eeuwige macht en Godheid"* (1:20).

Behalve deze flyers biedt HouVast een bibliotheek aan digitale boekjes en samenvattingen van predikingen, vertaalde boeken over geloof en levenswijze. Bestudeer de Module C waarin honderden boeken en publicaties zijn verzameld, die je naar de Bron van Leven verwijzen...

Volg HouVast via www.goednieuws.org

Kijk en ontdek de aarde

De aarde is gevuld met afdrukken van goddelijke ontwerp. Laten we even stilstaan bij enkele van deze unieke en inspirerende markers.

Vele miljoenen mensen beschouwen de aarde als gewoon een planeet in een enorm universum. Ze zien het op geen enkele manier als uniek of speciaal.

Maar tientallen jaren van onderzoek veranderen deze visie. Als we door de lens van de wetenschap kijken, kan er iets opmerkelijks over onze planeet worden aangetoond. Hoe meer we ontdekken, hoe meer we beseffen dat er honderden omstandigheden nodig zijn voor de rijke overvloed aan planten-, dieren- en mensenleven op aarde, die nergens anders in het bekende universum kunnen worden gevonden.

Er zijn zoveel indicatoren op aarde die wijzen op een Intelligente Ontwerper, dat het onmogelijk wordt te geloven dat ze door blind toeval zijn ontstaan. Als je met een open geest leest, zal de eerlijke lezer weinig twijfel hebben over de inspirerende oorsprong van onze wereld en het bewijsmateriaal dat de mensheid heeft achtergelaten om te ontdekken. In feite is veel van wat voor de mensheid is voorbereid zo ontworpen dat alleen een geavanceerde, door technologie aangedreven samenleving dit zou kunnen ontdekken.

Terwijl je dit leest, zul je de vingerafdrukken van iets zien. Je zult je moeten afvragen: "Zijn dit de vingerafdrukken van dom, blind geluk, of de vingerafdrukken van een Alwijze die markeringen – aanwijzingen – zorgvuldig in zijn ontwerp heeft nagelaten?"

Vraag ook: "Zou onze levensdragende planeet niets meer dan toeval kunnen zijn?"

Oud geologisch kompas

Een van de fascinerende schatten die jaren wachten om ontdekt te worden, is een oud mondiaal positioneringssysteem dat gevonden wordt in rotsen die magnetische elementen bevatten, zoals ijzer. Deze rotsen bevinden zich overal, maar zijn vooral geconcentreerd daar waar *met ijzer gevulde gesmolten lava vanuit de aarde naar buiten spuit*. Bij oververhitting in een vulkaan of in spleten op de oceaanbodem wordt gesteente zo vloeibaar als stroop. In deze toestand komt het ijzerelement overeen met het magnetische veld van onze planeet.

Hoewel de meesten bekend zijn met een standaardkompas, realiseren weinigen zich dat de planeet een magnetisch veld in drie dimensies genereert. Wanneer lava afkoelt, "vergrendelt" de magnetische uitlijning op zijn plaats. (Alleen door oververhitting tot een bijna vloeibare toestand zou de positie opnieuw kunnen veranderen.)

Net als een mondiaal positioneringssysteem dat drie satellieten gebruikt om een locatie te bepalen, kunnen deze rotsen worden gebruikt om de locatie te bepalen waar ze verhard zijn. Dit opent een fascinerend venster op de vroege geschiedenis van de aarde. Terwijl continenten verschuiven, borrelt gesmolten gesteente omhoog vanuit de diepte van de aardkorst. Wanneer dit vloeibare gesteente in contact komt met water of lucht, koelt het af en stolt het. Terwijl de continenten afdrijven, beweegt verhard gesteente met hen mee. Door het magnetische veld te meten, kunnen wetenschappers de exacte oorspronkelijke locatie bepalen.

Door specimens van over de hele wereld te verzamelen, hebben wetenschappers kunnen vaststellen dat continenten momenteel met een snelheid van ongeveer één centimeter per jaar afdrijven.

Als honderden metingen van over de hele wereld worden vergeleken, begint er een routekaart te verschijnen van hoe onze planeet is getransformeerd. Een foto van de aarde vòòr de tweede scheppingsdag laat slechts één groot continent zien, Pangea.

Er is geen evolutionaire reden voor het verschijnen van dit eeuwenoude positioneringssysteem. Zou het gewoon toeval zijn?

Deze magnetische kaart mist het belangrijke element tijd. Er is geen directe manier om te meten hoe snel de continenten zijn verschoven en of ze miljoenen jaren lang constant in beweging zijn gebleven; of dat God dit bij de schepping heeft losgescheurd. Het houdt geen rekening met de verschuivingen als gevolg van de wereldwijde vloed.

IJs-encyclopedieën

Zonder een duidelijke tijdlijn hebben wetenschappers geen verifieerbare manier om ontdekkingen in verschillende delen van de wereld met elkaar te vergelijken. We hebben een beeld van hoe de vroege planeet er uitzag, maar we kunnen niet weten hoe snel deze ontwikkelde.

Denk aan het leren over boomringen op de lagere school. Door ze te tellen, wordt de leeftijd van de boom onthuld. Hun dikte geeft de groei in een bepaald seizoen aan en de totale hoeveelheid neerslag die heeft plaatsgevonden. We zijn tot de ontdekking gekomen dat er veel meer uit deze natuurlijke datarecorders kan worden gelezen. Hoewel bomen op zichzelf al fascinerend zijn, zijn ze meestal pas eeuwen oud. Een groot deel van die tijd is al door de mens vastgelegd.

Wat we met boomringen hebben geleerd, is toegepast op vele soorten geologische ‘gelaagdheid’, en misschien wel het meest interessant zijn de lagen die in poolijs worden aangetroffen. In arctische gebieden doet zich een fascinerend fenomeen voor: sneeuw, sediment, gassen, enz. vormen gemakkelijk herkenbare lagen. Elk jaar wordt er een nieuwe laag gevormd en worden er ‘snapshots’ opgeslagen. Honderden, zelfs duizenden jaren zijn gedocumenteerd in deze ijskoude datarecorders. De langste ijskern die is teruggevonden, is een monster van 3,5 km lang, waardoor wetenschappers duizenden jaren in het verleden kunnen kijken.

Door het nemen van lange kernmonsters kan ieder jaartal worden afgelezen op een manier die vergelijkbaar is met die van boomringen. De informatie die in de ijskernen is opgeslagen, is echter veel gedetailleerder. Niet alleen kunnen de temperatuur en de sneeuwdiepte worden bepaald, maar ook atmosferische gassen kunnen worden gemeten. Omdat gassen wereldwijd over het algemeen uniform zijn, kan er veel worden geleerd over wat de vroege omgeving van de aarde vormde – en wanneer.

Grote aardbevingen, vulkanen, klimaatveranderingen, verschuivingen in het magnetische veld van de aarde en zelfs gebeurtenissen in de ruimte kunnen worden gelezen in deze ijskern-‘boeken’. Maar waarom zou deze informatie überhaupt bestaan? Hoe kan een ongeluk zoiets precies als sedimentlagen ‘creëren’, die zo cruciaal zijn voor het begrijpen van de oude aarde? Je zou kunnen stellen dat dit fenomeen toevallig is gebeurd. Maar, zou louter toeval – geluk – datarecorders kunnen vormen die zo gedetailleerd en nauwkeurig zijn dat het tot voor kort buiten het bereik van de vindingrijkheid van de mensheid lag om ze te ontgrendelen?

Koppel deze ijs‘encyclopedieën’ aan het gedetailleerde oude kompas dat al is uitgelegd, en de berg van bewijsmateriaal voor een Schepper blijft groeien.

Leven en technologie

De aarde is perfect ontworpen voor geavanceerd leven. Wanneer wetenschappers de mogelijkheid van leven op andere planeten analyseren, gebruiken ze parameters om te bepalen of een planeet leven kan ondersteunen. Bovendien geldt dat hoe meer van deze eigenschappen een planeet bezit, des te waarschijnlijker het is dat er zowel eenvoudig leven (bacteriën en eiwitten) als complex leven (planten en dieren) kan voorkomen.

Zelfs daarbuiten is er nog een ander ‘niveau’ dat zelden aan bod komt: het technologische leven – dat wil zeggen een soort die ver genoeg gevorderd is om technologie te ontwikkelen en op zijn beurt de markeringen ontdekt die door een Schepper zijn geplaatst. Onze planeet was perfect geschikt voor de komst van de mensheid. Het mag geen verrassing zijn dat veel van de factoren die nodig zijn om een complex leven in stand te houden, precies dezelfde factoren zijn die nodig zijn voor geavanceerde technologie. Het is geen louter toeval dat de omstandigheden die technologie mogelijk maken dezelfde zijn als die nodig zijn om een speciale levensvorm te ondersteunen die in staat is deze te benutten.

Michael Denton, een biochemicus, zegt over de precieze zuurstofbalans in onze atmosfeer en de link ervan met technologie: *“Een ander fascinerend toeval is dat alleen atmosferen met tussen de tien en twintig procent zuurstof het oxidatieve metabolisme in een hoger organisme kunnen ondersteunen, en alleen binnen dit bereik is vuur – en dus metallurgie [werken met metalen] en technologie – mogelijk”* (Nature's Destiny).

Niet alleen is onze planeet perfect ontworpen om technologie te ontwikkelen die in staat is de samenleving vooruit te helpen, deze hulpbronnen zijn ook gemakkelijk binnen ons bereik geplaatst.

De plaatsing van macht

Een ander *zogenaamd toeval* is de locatie van de hulpbronnen die nodig zijn om de samenleving van stroom te voorzien. Dit was het geval bij de eerste duurzame energiebron: vuur, voornamelijk afkomstig van bomen. De mogelijkheid om huizen te verwarmen, bedoeld voor een doel dat groter is dan puur overleven. De mens was vrij om te studeren en onderzoek te doen. Er werd tijd besteed aan het testen en analyseren van de wereld om hem heen. En voordat hij deze hulpbron uitputte, leidden onderzoeksinspanningen tot onze volgende energiebron: steenkool. Dit maakte plaats voor aardolie, die de weg vrijmaakte voor de industriële revolutie en de enorme hulpbronnen die nodig waren om deze van brandstof te voorzien.